

korte berichten

De Moerasbever (*Myocastor coypus*)

De laatste - in Nederland - in gevangenschap gehouden Moerasbevers (*Myocastor coypus*, Beverrat of Nutria) gingen woensdag 16 augustus 1989 terug naar hun oorspronkelijke leefgebied. Naar moerasgebieden van Uruguay. Met deze repatriëring worden door Bont voor Dieren twee problemen opgelost: De ABN-Bank is verlost van de ruim 800 Moerasbevers waarvan zij enkele weken geleden onverwachts eigenaar werd; en met het verdwijnen van deze fokkerij is een einde gekomen aan de moerasbeverfokkerij in ons land. Na een reis van ongeveer twintig uur (ruim 11.500 km) werden de dieren uitgezet in een gebied ten westen van Montevideo. Een wild, moerassig gebied waar voldoende voedsel is voor deze planteneters. Het terrein is moeilijk toegankelijk voor mensen alleen al vanwege de vele giftige slangen. De eerste tijd verbleven de Nutria's in een afgebakende ruimte en werden ze bijgevoerd. Na acclimatisatie kregen ze de volledige ruimte. Medewerkers van de Stichting Bont voor Dieren bleven in Uruguay om toe te zien dat de dieren onder ideale omstandigheden een leefgebied gingen inrichten. Nooit eerder werden zo veel - voor de bonthandel gefokte - pelsdieren op deze unieke manier van de dood gered.

De reddingsactie is in Uruguay voorbereid door de afdeling Faunabeheer van het ministerie van Landbouw en Visserij in samenwerking met de World Society for the Protection of Animals.

Het Wereld Natuur Fonds, dat vaker met repatriëring van dieren te maken heeft, verklaarde verrast te zijn dat deze reddingsoperatie voor zo veel dieren, zo snel voorbereid kon worden. Het WNF spreekt van een uitzonderlijk resultaat.

In de jaren dertig werden de eerste Moerasbevers in Europa geïntroduceerd (net zoals de Muskusrat, die inmiddels duidelijk zijn spo-

ren heeft nagelaten in ons land) om ze te fokken voor bontmantels. Daar waar het fokken mislukte, (Duitsland, België, Polen, Frankrijk en buiten Europa in Kenia en Israël) komen ze nu in het wild voor. In Polen is het beroepsmatig fokken van de Beverrat nog van enige betekenis.

Het fokken van Moerasbevers is in ons land nooit een succes geweest. Na 1945 heeft een groep mensen tevergeefs geprobeerd rijk te worden met het fokken van Moerasbevers in de achtertuin. In de jaren tachtig dook het fenomeen thuisfokken opnieuw op. Commissarissen zetten met veel belovende contracten tegen woekerprijzen uit Duitsland afkomstige Moerasbevers af in achtertuinen van naïve amateurfokkers. Het Anti Bont Comité (ABC) heeft toen veel ophef gemaakt over deze dubieuze dieren zwendel waar zowel de dieren als de aspirant fokkers de dupe van werden. Door een actie van het ABC met de FIOD verdween de thuisfokkerij even snel als ze opgekomen was.

Een enkeling heeft toen toch de hobby omgezet in professie en er ontstond een tiental grotere moerasbeverfokkerijen. Inmiddels was de naam van het dier omgedoopt tot Oeverbever omdat de naam Moerasbever suggereert dat het dier in het water moet leven, terwijl de dieren hoofdzakelijk op de 'droge methode' werden gehouden. De Nederlandse Vereniging van Fokkers van Oeverbevers is nooit veel verder gekomen dan de oprichtingsvergadering. De velprijs was laag en bleef laag; deels vanwege mode-ontwikkelingen, deels vanwege de slechte kwaliteit die door de onervaren fokkers geleverd werd. De afzet van oeverbevervlees wilde ook niet lukken. Ook voor het verwerken van de opvallende lange, orange voortanden tot sieraden was niet de verwachte belangstelling. De ene fokker na de andere verdween stilletjes van het toneel. De laatste veroorzaakte meer ophef.

In 1984 startte de familie Plaizier een moeras-

beverfokkerij in het Friese Wons. De voormalige timmerman startte met een subsidie van de gemeente Wonseradeel. Er liep reeds een woning-hypothec bij de ABN-Bank. Later kreeg hij een zakelijk krediet. Ondeskundigheid en de (door ABC voorspelde) marktontwikkeling zorgden ervoor dat dit bedrijf mislukte.

In het voorjaar van 1989 was het geld op en de heer Plaizier klopte opnieuw aan bij de ABN-Bank voor een extra lening. Na een negatief advies van het Landbouwschap besloot de bank geen extra lening te verstrekken. Het bedrijf vroeg daarop haar faillissement aan, waardoor de bank plotseling eigenaar van zo'n 800 Moerasbevers werd, zonder de expertise te hebben hoe met de dieren om te gaan. Na overleg met diverse deskundigen leek het afmaken van de dieren de enige oplossing. De heer Plaizier bleek namelijk niet in staat onder zeer gunstige condities de verzorging van de dieren voor de bank op zich te nemen. Voor Bont voor Dieren was dit een onacceptabele afhandeling en zij stelde voor de mogelijkheden te onderzoeken voor terugkeer naar het originele leefgebied van de Moerasbever. De ABN-Bank ging accoord met deze oplossing en vroeg Bont voor Dieren de reddingsoperatie voor te bereiden. Na overleg met verschillende instanties in Argentinië, Brazilië en Uruguay en de World Society for the Protection of Animals, werd gekozen voor het laatstgenoemde land. In Uruguay werden onder toezicht van de afdeling faunabeheer van het ministerie van Landbouw en Visserij voorbereidingen getroffen om de dieren zo goed mogelijk op te vangen. Afhankelijk van het aanpassingsvermogen van de dieren werden de Moerasbevers enige tijd in een afgebakend gebied gehouden en bijgevoerd. Daarna kregen ze de volledige vrijheid.

Het uitzetten van dieren die in gevangenschap hebben geleefd, verloopt niet altijd zonder problemen. In het geval van de Moerasbevers uit Wons wordt de kans van slagen groot geacht. Zowel de afdeling Natuur-, Milieu en Faunabeheer van het ministerie van Landbouw en Visserij als het Rijksinstituut voor Natuurbeheer vinden dit de beste oplossing voor deze dieren. De Moerasbever is een sterk dier met een zeer gevarieerd voedselpatroon. Bijna alles wat plantaardig is en wat hij op zijn weg tegenkomt, eet hij. De dieren

verblijven normaal gesproken veel in het water waar ze allerlei water- en oeverplanten verorberen. Zelfs in gevangenschap vertonen de Moerasbevers weinig ziekte. De enkele keren dat een dier ziek is, is dat een gevolg van slechte huisvesting of verrot voedsel.

Het verdwijnen van de moerasbeverfokkerij uit ons land is opnieuw een teken dat het slecht gaat met de (internationale) bonthandel. Na het wegwijnen van de bonthandel in ons land is dit voor Bont voor Dieren de eerste fase van een pelsdierenfokkerij-vrij Nederland.

Doeltypen voor de heide

Er zijn vijf doeltypen voor de heide opgesteld:

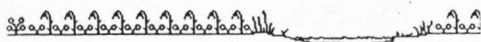
1. bijzondere heide
2. structuurarme open heide
3. structuurrijke open heide
4. mozaïek van bos, heide en gras
5. bos met open plekken heide

Doeltype 1, bijzondere heide, wordt gekenmerkt door het voorkomen van bijzondere of zeldzame planten, vegetatietypen of dieren of door de aanwezigheid van archeologisch vondsten. Het doeltype kan zowel voorkomen op kleinere heideterreinen als op (delen van) grote terreinen. Voor de doelstellingen ligt het accent op soortenbehoud.

Doeltype 2, de structuurarme open heide, is de mechanisch beheerde, in de bloeitijd paarse heide, die een grote openheid heeft en waar, hoewel de natuurwaarden groot kunnen zijn, de cultuurhistorie op doelstellingen-niveau prevaleert.

Doeltype 3, de structuurrijke open heide, is de heide die het meest beantwoordt aan het beeld van de heide van 1850 tot 1900, de heide zoals die door de eerste generatie natuurbeschermers is beschreven. Evenals doeltype 2 is het een in de bloeitijd paarse, open vlakte, maar in vergelijking met doeltype 2 komen in de vegetatie meer kruiden en grassen voor en zijn hier en daar kruidenrijke grasplekken te vinden. Doordat het beheer door dieren wordt uitgevoerd, met schaapskudden of met runderen, schapen of ponies achter een raster, geeft de vegetatie meer structuurverschillen te zien dan in het vorige voedsel voor grazende dieren in een geschikt

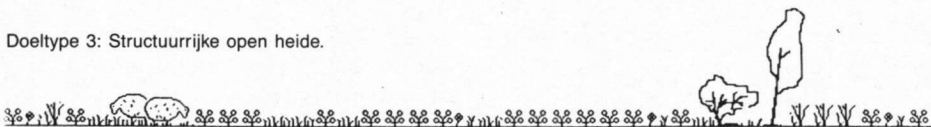
Doeltype 1: Bijzondere heide.

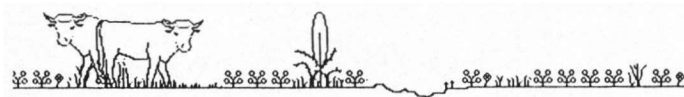
Doeltype 2: Structuurarme open heide.

Doeltype 3: Structuurrijke open heide.

met schaapskudde.

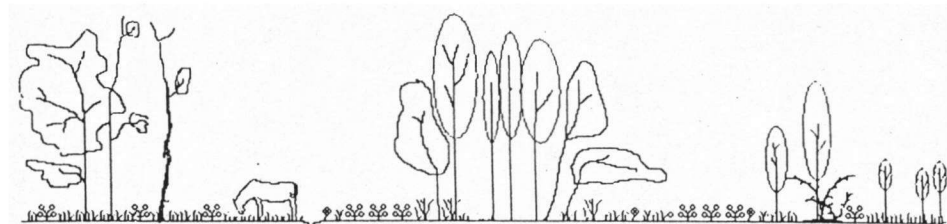

met rasterbegrazing van runderen.

Doeltype 4: Mozaïek van het bos, heide en gras.

Doeltype 5: Bos met open plekken heide.

stadium van de levenscyclus moet blijven. Op het niveau van doelstellingen staan cultuur-historie en natuurbehoud naast elkaar.

Doeltype 4 wordt genoemd het mozaïek van bos, heide en gras. het doel is dat alle drie terreintypen circa een derde deel van de heide, waar ook bos in kan liggen, zullen innemen. Het beheer wordt bijna uitsluitend uitgevoerd met runderen, ponies en schapen. Door de dichtheid van de grazers af te stemmen op het na te streven doel behoudt de beheerder een greep op de ontwikkeling in het terrein. Wanneer het aandeel bos het derde deel overschrijdt zal bos worden gekapt. Daarnaast

vindt aanvullend maaien en plaggen plaats, hoewel in veel mindere mate dat in de doeltypen 2 en 3, omdat in doeltype 4 een groter aandeel gras en bos wordt nagestreefd.

Door de activiteiten van de grazers zal de plek waar bos, heide en gras voorkomen niet altijd dezelfde zijn. Het zogenaamde 'wandelend bos' zal in dit doeltype worden verwezenlijkt. Hiermee wordt bedoeld dat op sommige plaatsen nieuw bos tot ontwikkeling komt, terwijl elders bosplekken aftakelen en verdwijnen, bijvoorbeeld door ouderdom, overbeweiding of stormschade. Naast dichte stukken gesloten bos zullen er ook open bossen voorkomen. Op doelstellingsniveau pre-

valeert het natuurbehoud, met daarnaast de cultuurhistorie en natuurontwikkeling. Cultuurhistorie ligt op het eerste gezicht misschien niet voor de hand, maar in dit doeltype wordt waarschijnlijk het heidelandschap van de vroege Middeleeuwen benaderd. Door de nadruk die bij het beheer van dit doeltype ligt op het procesmatige karakter en de intentie zo min mogelijk rechtstreeks in de patronen in te grijpen, levert natuurontwikkeling een bijdrage aan dit type.

Doeltype 5, bos met open plekken heide, is het doeltype waarin op doelstellingenniveau primair wordt gestreefd naar natuurontwikkeling. Door een groot gebied te beheren met runderen, paarden en eventueel schapen, wordt gestreefd naar een landschap, waarin natuurlijke regulatieprocessen zonder ingrepen van de mens plaats kunnen hebben. De dichtheid van de grazers wordt de eerste decennia nog door de beheerder bepaald, maar op de lange termijn bepaalt het landschap het aantal grazers, die dan als het ware een onderdeel van het ecosysteem zijn geworden. Het is niet bekend hoe het eindstadium, dat overigens pas over lange tijd zal worden bereikt, er uitziet, zelfs niet wat de verdeling van terreintypen betreft. Algemeen wordt aangenomen dat bos overheersend zal zijn, de mate daarvan is echter aan discussie onderhevig.

Uit: 'De heide heeft toekomst' (1988)

Oproep J.A. Nijkampprijs 1990

Het bestuur van de Koninklijke Nederlandse Natuurhistorische Vereniging stelt sedert 1963 om de twee jaar een prijs beschikbaar voor een werkstuk dat gemaakt is door iemand die in 1990 de leeftijd van 25 jaar nog niet heeft bereikt. Het werkstuk moet betrekking hebben op een onderwerp uit de (veld)biologie of de natuurbescherming. Dit werkstuk kan bestaan uit een geschreven tekst, maar kan ook een fotoreportage, een geluidsregistratie of iets anders zijn. De prijs moet jonge mensen aanmoedigen tot liefde voor en studie van de natuur en het stimuleren zich persoonlijk actief te interesseren voor (veld)biologische en natuurbeschermingsproblemen.

Jongeren, die de leeftijd van 25 jaar in november 1990 nog niet bereikt hebben, worden

uitgenodigd hun werkstuk vóór 1 maart 1990 op te sturen naar onderstaand adres. Na beoordeling door de jury zal de prijs, die uit een oorkonde en een geldbedrag van f 1000,- bestaat, worden uitgereikt op de Vertegenwoordigende Vergadering van de Koninklijke Nederlandse Natuurhistorische Vereniging op 3 november 1990.

Nadere inlichtingen bij het Bestuur van de KNNV, Oudegracht 237, 3511 NK Utrecht, 030-314 797. Brieven onder vermelding van 'J.A. Nijkampprijs'.

De Borkense baan 1975-1988

Omdat kortgeleden bekend is geworden dat de Nederlandse Spoorwegen de sinds 1979 niet meer gebruikte spoorbaan van Winterswijk naar Borken op wil gaan breken en de grond, al dan niet in kavels, wil verkopen is er bij natuurliefhebbers, veldbiologen en wetenschappers enige onrust ontstaan. Dit heeft tot gevolg gehad dat van de 'Borkense baan', zoals dit traject wel wordt genoemd, een inventarisatie van de veldbiologische informatie over dit gebied uit de jaren 1975-1988 is verschenen. Het gebied heeft nog een zeer rijke fauna en flora en in een aantal opzichten rekent men het tot het beste dat Winterswijk nog aan natuur heeft te bieden.

Het rapport wil nadrukkelijk pleiten voor het veiligstellen van de grote natuurwaarden van deze spoorbaan en voor het instellen van een adequaat beheer voor het gehele traject.

Jan Stronks & Steven van den Brand: De Borkense baan 1975-1988. 20 Bladzijden, een inventarisatie en interpretatie van de floristische en faunistische waarnemingen in de periode 1975-1988, met talloze pentekeningen (1989). Uitg. Koninklijke Nederlandse Natuurhistorische Vereniging, afd. Winterswijk, Nederlandse Jeugdbond voor Natuurstudie, afd. Winterswijk, Vogelwerkgroep Zuidoost-Achterhoek, Herpetologische Studiegroep Gelderland. Nadere inlichtingen bij de Studiegroep Borkense baan, per adres Jan Stronks, Badweg 8, 7101 JZ Winterswijk, 05430 - 21 967.

Wild op de Veluwe blijft onzichtbaar voor wandelaars

In 1982 protesteerden zestig landelijke en provinciale particuliere organisaties voor milieubeheer, natuurbehoud, milieubesef en dierenbescherming, tevergeefs tegen een regeringsverklaring.

Dat behelsde het besluit tot volledige overheveling van het Natuurbehoud (Staatsbosbe-

heer) en ook Openluchtrecreatie en Dierenbescherming van het ministerie van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk naar het ministerie van Landbouw en Visserij.

Reeds eerder in 1979 werd Landbouw en Visserij naast Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk baas van Staatsbosbeheer. In 1983 werd bij Landbouw en Visserij de nieuwe directie Natuur, Milieu en Faunabeheer tot een papieren tijger gemaakt.

Directeur drs. J.B. Pieters moest alle volmachten inleveren evenals de consultants Natuurbehoud in de provincies.

In 1984 werd bij Landbouw en Visserij inspectie Natuurbehoud geëlimineerd. In mei 1987 werd finaal afgerekend met Staatsbosbeheer, toen in de provincies 24 directeuren-natuurbeschermers door Landbouw en Visserij geruisloos aan de kant werden gezet. Zij werden vervangen door twaalf anderen, onder wie tien ruilverkavelers. Voor meer informatie zie persoverzicht Staatsbosbeheer 6-6-87 (Vrij Nederland 30 mei 1988).

Uit het navolgende blijkt dat de natuurbeschermingsinvloed binnen Landbouw en Visserij inmiddels is ondergeploegd en alleen nog maar natuurbescherming op papier mag plegen.

Door de afdeling Jacht van de sector Faunabeheer en Soortenbescherming van Natuur, Milieu en Faunabeheer, die bemand wordt door leden van de Koninklijke Nederlandse Jagersvereniging (KNJV), zijn nu twee nota's geproduceerd:

- 'Grofwild Visie op de Veluwe, van oktober 1988' en
- '(Plezier)Jacht in natuurterreinen, van 25 november 1988'.

De Grofwildvisie Veluwe wordt aan de Tweede Kamer verstrekt en aan de Provinciale staten van Gelderland. De 'Jacht in natuurterreinen' -nota wordt geheim gehouden.

Uit de visie blijkt dat de uitvoeringsplannen voor het wildbeheer op de Veluwe en de praktische uitvoering daarvan, ook in de toekomst voornamelijk in handen zal blijven van amateursportjagers. Ten gevolge van de door hen gehanteerde wijze van bejaging, zal de huidige extreme schuwheid van de Edelherten, Reeën en Wilde Zwijnen gehandhaafd blijven. Jagers willen dat wild ril (schuw) blijft ten behoeve van de spanning van het jachtgenoegen. Als de Veluwe een kinderboerderij wordt hoeft het voor mij niet

meer, zegt de grofwildjager. De Stichting Kritisch Faunabeheer wil dat ook niet, maar zelfs dan zou dit gezien de Nederlandse situatie te prefereren zijn boven de huidige situatie. Stichting Kritisch Faunabeheer heeft zich in haar schrijven aan Braks zuiver beperkt tot de jacht en onderschrijft daarnaast volledig het commentaar aan de minister van de Gelderse Milieufederatie en de Stichting Natuur en Milieu.

Allereerste hoofddoelstelling van Koninklijke Nederlandse Jagers Vereniging is: 'HET BEVORDEREN VAN JACHTRECHT EN JACHTGELEGENHEID'.

De nota 'Jacht in natuurterrein' is opgesteld door J. den Hollander, nu hoofd van de afdeling Jachtaangelegenheden doch een jaar geleden nog redacteur van 'De Nederlandse Jager'.

Deze nota begint met te zeggen uitsluitend te handelen over die jacht, die niet noodzakelijk is om reden van terreinbeheer en die ook niet noodzakelijk is om reden van schade. Daarna is de inhoud vervolgens van het begin tot het einde een pleidooi om in als zodanig aangewezen natuurterrein de plezierjacht uit te kunnen oefenen, tenzij in een van die terreinen een volledig eco-systeem nagestreefd wordt.

De Stichting Kritisch Faunabeheer kan niet anders concluderen dan dat de hoofddoelstelling van de Koninklijke Nederlandse Jagers Vereniging; 'Het bevorderen van het jagen, dat is het opsporen, bemachtigen of doden van wild of het doen van pogingen daartoe (artikel 1 van de jachtwet)' nu ook doelstelling van de directie Milieu en Faunabeheer van het ministerie van Landbouw en Visserij is geworden.

De Vos (*Vulpes vulpes*) in het westen van Nederland

Regelmatig verschijnen er berichten in de pers, waaruit de indruk zou kunnen ontstaan, dat vooral het westelijk deel van ons land bedreigd wordt door een steeds maar groter wordende populatie van Vossen.

De Stichting Kritisch Faunabeheer maakt zich ernstig bezorgd over het grote aantal slechte eigenschappen, dat de Vos in veel van deze berichten krijgt toebedeeld. De kwalijke gevolgen van het vóórkomen van vossen wor-

den door bepaalde groeperingen vaak sterk overdreven en dragen soms ronduit een hetzelfde karakter. Hierdoor kunnen in West-Nederland, waar de Vos nog maar sinds kort voorkomt, onnodige gevoelens van angst en wantrouwen ontstaan.

De Stichting Kritisch Faunabeheer heeft daarom een brief gestuurd naar alle gemeentebesturen in de kuststrook. In deze brief legt de bioloog drs. G.A. van Oort, onder andere auteur van het boek 'De Vos', uit, wat het voorkomen van de Vos werkelijk betekent. Hoe belangrijk de Vos in het ecosysteem is, ook in het sterk verstoorde westen van ons land. Dat de Vos géén bedreiging vormt voor andere diersoorten of op de bodem broedende vogels. Dat hij daarentegen behulpzaam kan zijn bij het bereiken van een gezonde populatie van diersoorten, die zijn prooi vormen. Dat het soms nog gevreesde gevaar voor hondsdoelheid inmiddels tot het verleden behoort, mag toch wel als bekend worden verondersteld.

Helaas worden deze uitkomsten van jarenlang wetenschappelijk onderzoek door sommige groeperingen domweg ontkent, zonder dat daar overigens steekhoudende argumenten voor worden aangedragen. Hier en daar zal men er aan moeten wennen, dieren als Konijnen en kippen niet 's nachts onbeschermd buiten te laten lopen. Maar men mag aannemen, dat in zulke gevallen ook zonder de aanwezigheid van Vossen, regelmatig huisdieren het slachtoffer worden van loslopende honden of katten.

Het valt te verwachten, dat de Vos zijn gebied de komende tijd nog verder zal uitbreiden. Waarschijnlijk ook naar de dichter met mensen bevolkte gebieden. In steden als Londen en Stockholm bestaan vaste populaties van stadsvossen, die geheel leven van afvalproducten die de mens achterlaat. Daar is men er inmiddels aan gewend. De twee belangrijkste klachten over Vossen in Londen bestaan uit het feit dat ze door graven graven kunnen beschadigen en dat ze 's nachts soms herrie maken.

Of men deze ontwikkeling nu gewenst acht of niet, het zal zich waarschijnlijk binnen afzienbare tijd ook bij ons voordoen. Ook nu zijn er hier en daar al wilde Vossen, die zich uit de hand laten voeren. Als er iets bewezen is door de uitroeiingscampagnes, die men in veel landen jarenlang tegen de Vos heeft uit-

gevoerd, dan is het wel dat deze acties niet helpen. Daarentegen moedigen deze acties de zwerfvlucht van Vossen buiten natuurgebieden alleen maar aan.

Helaas biedt de Jachtwet de Vos geen enkele bescherming. Buiten de weinige jachtvrije natuurgebieden wordt de Vos dan ook nog op grote schaal bestreden door jagers, die hem als concurrent voor de zelfde prooidieren beschouwen. De Stichting Kritisch Faunabeheer vraagt de gemeenten in de kuststrook de Vossen in de door deze gemeenten beheerde gebieden niet (meer) te (laten) bejagen.

Lijst aangeschreven gemeenten:

Akersloot, Alkmaar, Amsterdam, Bloemendaal, Bergen N.-H., Bennebroek, Beverwijk, Brielle, Castricum, Callantsoog, Delft, Den Helder, Domburg, Egmond, Haarlemmerliede C.A., Haarlemmermeer, Halfweg, Heemstede, Heemskerk, Heiloo, Hellevoetsluis, Hillegom, Hoofddorp, Goes, Goedereede, Katwijk, Kortgene, Leiden, Leiderdorp, Leidschendam, Limmen, Lisse, Monster, Naaldwijk, Noordwijk, Noordwijk Z.-H., Noordwijkerhout, Oegstgeest, Oostflakkee, Rijnsburg, Rijswijk Z.-H., Rotterdam, 's-Gravenhage, 's-Gravenzande, Sassenheim, Schagen, Schoorl, St. Maarten, Uitgeest, Koudekerke, Veere, IJmuiden, Vlissingen, Voorburg, Voorhout, Voorschoten, Warmenhuizen, Warmond, Wassenaar, Wateringen, Westerschouwen, Westvoorne, Zandvoort, Zijpe.

Bevers in de schijnwerpers van het Omniversum

Vanaf 10 oktober 1989 is in het Omniversum te Den Haag de film 'Bevers, een ongewone dag als alle andere' te bezichtigen. Deze film is speciaal gemaakt voor projectie op het enorme, ronde doek zoals dat ook in de Omniversum-koepel te zien is. De film krijgt een extra dimensie doordat veel opnamen met fish-eyelenses vanuit het perspectief van de Bever gemaakt zijn. De camera volgt daarbij de bewegingen van de Bevers letterlijk op de voet. De kijker waant zich daardoor bijna een medelid van de beverfamilie die in de Canadese natuur wordt gevolgd.

De film begint met de vestiging van twee Bevers in een nieuw gebied. De dagelijkse belevenissen en de gestage groei van een dam gepaard aan het verdwijnen van steeds meer bomen vormen de belangrijkste onderwerpen in deze film. Doordat de film zich voornamelijk op de hoogte van de Bevers afspeelt en de Bevers ook onder water en in hun hol met jongen gefilmd worden, zijn de gebeurtenissen extra indringend. Hierdoor ook komt

Beeld uit de film 'Bever, een ongewone dag als alle andere'.

Foto naar een dia van Omniversum.

er een soort verhaal in.

De film maakt aanschouwelijk hoe een beverfamilie in staat is om hun leefruimte te veranderen en aan te passen aan hun eigen behoeften. In de inleiding wordt deze kunst vergeleken met de invloed die de mens in Nederland heeft gehad en nog heeft op het landschap hier.

De presentatie viel (toevallig) vrijwel samen met de introductie van een tweede groep Bevers in de Brabantse Biesbosch. Een betere timing was haast niet mogelijk.

De maker van de film is Stephen Low. Om de opnamen zo dicht bij de Bevers mogelijk te maken in de vrije natuur is gebruik gemaakt van Bevers die in een natuurlijke setting maar in aanwezigheid van mensen zijn opgegroeid. Ongetraind maar wel volledig gewend aan mensen zijn deze Bevers vervolgens uitgezet in het heldere water van Kananaskis, Alberta. De film wordt begeleid door een kleine tentoonstelling van enkele panelen en vitrines. De inhoud hiervan is echter maar mager en weinig interessant.

De film is tot oktober 1990 te zien.

Bennie Huisman

Omniversum, President Kennedylaan 5, Den Haag, 070-545 454. Reserveren voor de films wordt aangeraden. Dit kan dagelijks telefonisch van 9 tot 12.00 uur.